

Amit Isten kér

Időpont: 1966. december 16. Advent esti igehirdetés

Igehirdetési alapige: Péld 23,26
Ének: 431.

Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék.

Ima:

Örökkévaló Isten, szerető mennyei szent Atyánk! Te gazdag Isten vagy és mi akármilyen gazdagok vagyunk az emberekhez hasonlítva, nagyon szegények vagyunk, ha Hozzád hasonlítjuk magunkat. Mégis ebből a szegénységből szeretnénk adni Neked valamit, aminek örülsz. Ilyenkor karácsony táján az ember mindig szétnéz azok között, akiket szeret s akiktől szeretetet kap s próbálja leolvasni szívükről, mi az, amit örömképpen ajándékozni lehetne nekik. Kérünk, adj nekünk Szentlelked által erőt ahhoz, hogy karácsonyi ajándéku adjuk oda, amit kérsz: a szívünket, a szemünket és az életünk útját. Segíts Szentlelkeddel most is, itt is ebben a szent szándékunkban minket.

Amen.

Ez a szentírási Ige a Biblia ismertebb igéi közé tartozik. Nemcsak azért, mert amiről szól, az ügy, amelyet képvisel olyan fontos a mi számunkra, hanem főképpen azért, mert fontos Isten számára is.

Mi azt tartanánk természetesnek, ha Isten mindig parancsolna. Neki joga is volna hozzá, mert Ő szuverén Úr s mi kiszolgáltatót szolgálói vagyunk. Tehát joga van kívánságát parancs formájában kifejezni. Mégis itt nem parancsol, hanem kér. Valami nagy dolog lehet, amit Isten kér, még hozzá az embertől kér. Attól az embertől, aki ebben az egész teremtett világban egyedül okozott és okoz szüntelen bánatot Neki bűneivel és Róla való elfelejtkezésével. Az embert kéri.

Hogyan szólítja meg ezt az embert? Így szólítja meg: fiam! Ebben a megszólításban benne van a szívnek a szava. Ez nemcsak a szívtől független Istenhez való tartozásunkat, a Neki való alárendeltségünket, teremtetségünket akarja kifejezni, hanem ennél sokkal többet! Minket Istenhez olyan valami érzés fűz és Istent hozzánk olyan valami érzése fűzi, ami az atya és fiú között lehetséges. Igaz, hogy amiképpen ez a földön lehetséges, az is csak halvány mása a valóságnak, de mégis valami igen nagy dolog. Én Istent, a világ Urát, a Teremtőt, az Ítélt és számonkérőt Atyámnak szólíthatom!

Még nagyobb dolog, hogy az, Akit én „Atyám”-nak szólítok, nem utasítja vissza az én megszólításomat. Nem mondja rá azt feleletül, hogy teremtményem vagy, de fiam csak voltál! Megtagadtad az engedelmisséget, nekem szomorúságot szerezteél egész életedben, mióta vagy, örök bánat az osztályrészem miattad. Ezen a világon minden engedelmeskedik nekem, csak akit a legjobbnak, legszebbnek, legáldottabbnak akartam teremteni, az ember, az okoz nekem szomorúságot!

Milyen nagy dolog, hogy az az Isten, akinek joga volna úgy szólni, ahogyan most szóltam, így szólít meg bennünket: fiam! Nem tagad meg, nem tagad ki, hanem magához ölel.

Még valamit szeretnék mondani és a figyelmet felhívni ennek az egész Igének a nyelvtani formáját illetőleg: „*Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék.*” Ez az egész Ige párbeszéd formájában van feljegyezve. Isten beszél nem az emberrel, hanem az emberek közül eggyel, én velem. Úgy beszél velem, mintha ezen a világon nem volna millió

és millió ember, hanem csak egyetlenegy ember volna ezen a világon és az az egy ember én volnék. Így kell tehát nekünk erre az Igére nézni, így kell hallgatni azt, amit mondani akar benne Isten!

El kell csodálkozni azon, hogy Isten nem a hatalmát akarja kijelenteni nekünk, hanem szerető szívét tárja fel. A mindenható Isten kér tőlünk, nyomorult szegény emberektől valamit, amire Neki szüksége van. Ebben az Igében Isten kér valamit. Nála nincs nagyobb és Nála nincsen gazdagabb! Neki semmire sincsen szüksége és mégis kér. Valaminek a hiányát érzi és azt a valamit kéri az embertől. Kéri, pedig hatalma volna elvenni tőlünk, elvenni azt, amit most így kér. Neki nemcsak arra volna hatalma, hogy elvegye tőlünk, amit kér, hanem hatalma volna arra is, hogy ha nem akarjuk odaadni, akkor újat teremtsen helyettünk és eldobjon minket, mint ahogy a mesterember a nem sikerült munkadarabját eldobja a satupadról.

Tudod, mit jelent ez az Ige ebben a megfogalmazásban?! Azt jelenti, hogy Isten vallomást tesz az embernek, hogy Neki nincs teljes hatalma az ember fölött. Ronthat, teremthet száz világot, életre hív és halálba küld, ahogyan neki tetszik, mégis Isten nem tud bennünket kényszeríteni külső cselekedetekkel. Hogy a szívünk mit dobog, a szemünk mit lát és milyen utat választunk ezen a világon, abban Isten nem él a hatalmával! Nem mondom így: ahhoz Istennek nincsen hatalma. Akkor túl sokat mondanék az emberről és túl keveset Istenről. A tény az, hogy Isten úgy látta jónak, hogy az embervilággal kapcsolatban önkéntes meghódolást kíván. Kitérhetem előtte szívemet és befogadhatom, de elzárhatom előtte szívem ajtaját és akkor kívül marad a hatalmas Isten!

Ebben az Igében sem kényszerít hatalmával, pedig joga volna hozzá, csak kér. Három dolgot kér az embertől: a szívét, a szemét és az útját. *„Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útjaimat megőrizzék.”*

1. A szívet kéri.

Egy másik Igére szeretném felhívni a figyelmet, amely ugyanebben a gondolatkörben mozog, mint ez az Ige. A Jelenések könyvében beszél erről Jézus Krisztus. Ő mondja, hogy *„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek;”* (Jel 3,20). Tehát kívül van, nem belül az ember szívében. Az ember szívébe csak akkor kerül be, mikor az ember szíve ajtaját kinyitja előtte! Ő nem töri be az ember szívének ajtaját, pedig joga, hatalma volna rá! Önként való meghódolást kíván!

Testvérem! Nem érzel meg valamit abban, amit eddig erről az Igéről elmondottam, hogy ebben benne van egy nagy kérdés: kié a szívem? Sajnos, így is fel kell tenni a kérdést: mié a szívem? Lehet, hogy egy más valaki személye s nem Isten a legfőbb, az első, hanem Ő az utolsó benne. Lehet, nem élő, hanem halott személy, de mégis egy személyiség, egy ember, akié a szívem. De lehet, hogy csak valami anyagi dolog az, aminek szívemet odaajándékoztam. Kié, mié a szívem?

Ez az Ige azt feleli rá: másé, nem az Istené! Ebben az Igében, ebben a formában van benne a leg súlyosabb ítélet, amit ember érezhet: nem azé a szívem, Akinek joga lenne hozzá és Akinek joga van hozzá! A világ- és az emberiségnek Ura úgy áll a szívem ajtaja előtt, mint valamikor a német császár állt a római pápának Canossában bezárt ajtaja előtt!

Kívül van Jézus és belül én vagyok. A kívül való Jézus Krisztus azt mondja nekem: nyisd ki az ajtót, bocsáss be engemet! *„Adjad, fiam, a te szívedet nékem”!*

Testvéreim! Mi nagyon könnyedén bánunk a szívünkkel. Odaadjuk soknak, embernek és nem embernek is a szívünket abban a meggyőződésben, hogy jó helyre tettük a szívünk felett való hatalmat. Csak azt tudom mondani: ne add a szívedet annak, aki megtapossa, aki kiuzsorázza, azután kinevet, nyelvet ölt rád!

Jézus Krisztus – ebben az adventben különösképpen közel jön hozzánk ez a gondolat – a szívünk ajtaja előtt áll és bebocsáttatást kér. Joga van a szívünket kérni. Mi csak csodálkozni tudunk azon, hogy kéri a szívünket. Mi tudjuk nagyon jól, hogy milyen a mi szívünk. Olyan, mint a betlehemi istálló, tele utálatos gondolatokkal, emberhez méltatlan környezettel, istenkáromlással, gyalázzal, bűnnel – Ő mégis ezt a szívet kéri!

Ő is a szívét adta nekünk. Isten egyszülött Fiát áldozta érettünk a kereszten. Nem egyet az angyalok közül, nem valamelyik főangyalt, akit nagyon szeretett, hanem a Fiát, Akiből nem volt több, csak ez az egyetlen, azt áldozta oda értünk a kereszten! Ez az a szeretet, amit nem lehet, de nem is tudunk soha megelőzni! Ő előbb szeretett minket, mint ahogy mi még gondolni is tudtunk volna arra, hogy szeretnünk kellene Őt! Szeresd Őt, mert Ő előbb szeretett téged!

Ne elégedj meg azzal, hogy a kezedet odaadod neki! Ne elégedj meg azzal, hogy a gondolkozó agyadat odaadod, hogy munkáddal megajándékozod Őt. A szívedet kéri, ennél több nem kell Neki, de ennél kevesebb sem elégszik meg! Minden más, amit felkínálsz neki, amivel meg akarod köszönni életedben adott sok-sok ajándékát, minden más annyit ér, amennyi a szívedből van benne! Lehet olyan a torkod, mint a leggyönyörűbben éneklő fülemülének, emberek csodálatodra járhatnak, hogy hallgassanak téged, Istennek nem kell az éneked, ha a szíved nincsen benne! Imádkozhatsz olyan megfogalmazással, hogy költők irigyelhetnék meg tőled mondanivalódnak költői köntösét – néma az ajkad, mert néma a szíved és csak az ajkad mond mondatokat, de a szíved másutt kalandozik!

Nézd! Jézus, az ajándékot hozó Jézus, ott áll szíved ajtajánál és kér. Nem próbál betörni, csak zörget, nem rugdossa szíved ajtaját, csak kér: „*Adjad, fiam, a te szívedet nékem*”! Olyan soknak és olyan sokszor pocsekoltad már el szívedet: dolgoknak, amik semmit nem érnek, embereknek, akik nem érdemelték meg, halld meg az én szómat: adjad a szívedet én nekem, ennél kevesebb nekem nem elég, de ezzel minden az enyém!

2. A szemedet kéri.

Mást is kér tőlünk Isten ebben az Igében: „*Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék.*” A szememet kéri. A szívemet kéri, de amely pillanatban a szívemet megtalálta, már én magam az Övé vagyok. Azért mikor a szívemet kéri, akkor már a szememet is kérte. Miért kéri akkor külön? Azért testvéreim, mert az emberi szívnek olyan alkatrésze a szem, amelyen keresztül a kísértő a szívekből kikergetheti az Urat és betelepíthetik oda ő maga úrként és királyként. Szemünknek tehát Őt kell nézni és Őt kell meglátni mindenben.

Vajon ilyen a szemünk? Vajon nem nézünk-e a szemünkkel olyanokra, akiket és amiket Isten az Ő kezével el akar takarni előlünk, hogy észre se vegyünk és meg ne lássuk azt? Azt látjuk-e, amit Ő művel, vagy csak azt látjuk, amit mi emberek művelünk? Úgy látjuk azt, amit Ő velünk való munkájában nekünk ajándékoz, mint ahogyan Ő maga látja annak szükségével együtt? Megelégedsz azzal, amit Ő kínál, vagy vágyakozol olyan után, amit Ő veszedelmesnek tart számodra és azért akarja eltakarni? Nemcsak meg nem adni, hanem eltakarni a szíved vágyai elől?

Minden ember, aki élete megszentelődését komolyan veszi és szívét, szemét egyaránt oda akarja adni az Úr Jézus Krisztusnak, az tudja, hogy milyen nagyon nehéz a szemünknek parancsolni! Milyen sokszor látunk behunyt szemekkel is és nem látjuk meg azt, amit Isten mutat, csak azt látjuk, amit az ördög mutat nekünk.

3. Az utadat kéri.

Van egy harmadik is, amit kér az Úr ebben az Igében, ez a harmadik: az út. „*Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék.*” Tehát Isten útján kell járni. Szív

– szem – és láb! A szívünk valaki másé, a szemünk azt látja, akit a szívünk szeret és a lábunk ott jár, ahol ő akar látni bennünket!

Isten útján kell járnunk, de azt előbb meg kell találnunk! Nem könnyű megtalálni, még nehezebb megőrizni. Szoktál te valamikor imádkozni azért, hogy Isten útját meg tudjad őrizni, vagy olyan természetesnek, olyan magától értetődőnek, olyan emberi erő által megvalósíthatónak látod azt, hogy az Isten útján járjon az ember? Nehéz? Nehéz! De csak annak, aki a szívét nem adta oda az Úrnak!

Aki ennek az Igének ezt a három kérését hátulról kezdi s előbb az utat akarja megőrizni, azután a szemeire kezd vigyázni és végül a szívét is odaadja az Úrnak, az fordított sorrendet követ! Sohasem ment, sohasem megy és sohasem fog így menni! A szeretetnek semmi sem nehéz, mindig csak a kötelesség nehéz! Isten pedig mikor ezt az Igét mondja nekünk, nem a kötelességünk teljesítésére akarja figyelmünket fordítani, hanem szívünket kéri. Ennek a szív-meghódolásnak, a szív ezen átadásának a gyümölcsseit akarja látni a mi szemünk nézésében és utaink járásában.

Joga van ezt kérni? Joga van! Nemcsak a teremtettség jogán, hanem annak a szeretetnek jogán is, amiről a Biblia azt mondja nekünk, hogy Ő előbb szeretett minket!

Milyen csodálatos, hogy ez az Ige nem ilyen sorrendben mondja el mondanivalóját: adjad a te szívedet nekem, a te szemeid az én utaimat megőrizzék, fiam! Nem a végén van a „fiam”, hanem az elején van az: „fiam”. *„Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én utaimat megőrizzék.”* Ő a Fiát adta azért, az egyszerűt, hogy minket fiának szólíthasson! Ő adta oda előbb a szívét, a szemét és az útját és csak azután kéri tőlünk, hogy adjad te is a te szívedet nekem, a te szemeid az én utaimon járjanak és azt megőrizzék szüntelenül.

Mindent odaadott értünk! Adj Neki mindent oda érte! Mindig te maradsz még az adós! Amink van a mi szívünkben szeretet és meleg érzés, amerre a szemünk lát és kívánságaival körülvesz; az út, amelyen járunk, az mindig csak egy parányi porszem ahhoz képest, hogy Isten mikor Jézust értünk adta, a szívét küldte ide le hozzánk, szemei a mi nyomorúságunk és bűneink láttán teltek meg könnyel és megteremtette az utat Tőle hozzánk, mert úgy látta ez az egyetlen lehetséges módja annak, hogy az ember is rátaláljon az igaz útra onnan ide, tőlünk Őhozzá!

Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked örökkévaló Isten, szerető mennyei Atyánk mindazért az áldásért, amit olyan nagyon kevésszer szoktunk megköszönni Neked. Mikor Te földi jókkal ajándékozol meg: egészséget, mindennapi kenyeret, megbecsülést, tiszteletet adsz emberek részéről, akkor tele van a szívünk hálával és olyan könnyű Neked mindent megköszönni. Urunk, bocsásd meg, hogy akkor is igen sokszor csak szóval fizetünk ki Téged, pedig Te emberi szónál többet kérsz, azt, ami szóra indítja az ember: kéred a szívünket, a szemünket, kéred, hogy utunk mindig a Te utad legyen. Bocsáss meg nekünk, hogy mi sok mindent hajlandók vagyunk odaadni Neked, csak a szívünkre, a szemünkre vigyázni nem tudunk és utunk nem feléd, hanem Tőled vezet el.

Köszönjük Neked Urunk Jézus Krisztus, Istennek egyszerű Fia, hogy mikor mi tökéletesen eltévesztettük az utat s mikor többé erről a földről a mennybe nem vezetett út, Te lejöttél onnan felülről, hogy légy út Te magad, légy út a bűnös ember számára innen e földről a kegyelmes Atyához! Tőled kérjük Urunk, hogy ebben az adventi időben cselekedd meg azt a nagy csodát rajtunk, hogy mi hazataláljunk Hozzád és szívünkkel boldogan szeressünk Téged, szemünkkel mindig csak Téged akarjunk látni és boldogan, önfeledten és önfeláldozóan tudjunk járni a Te utadon, amely odavezet a Te trónod elé!

Ámen.